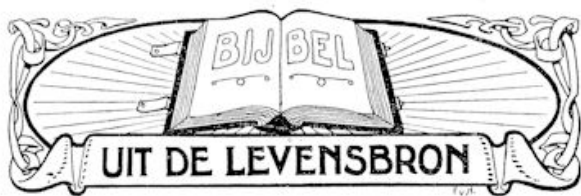

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

DE OUDSTE ZOON.

Maar hij werd toornig en wilde niet ingaan. Lucas 15 : 28a.

Gij kent allen de gelijkenis van den verloren zoon en gij zult wel eens onder den indruk geweest zijn, als gij gelezen hadt van den zondaar, die tot bekeering kwam en tot den Vader terugkeerde.

Maar het kan zijn, dat gij daarbij niet veel aan den oudsten zoon gedacht hebt en toch, die oudste zoon wordt door den Heiland in deze gelijkenis op den voorgrond geplaatst.

De Farizeërs en de Schriftgeleerden hadden immers tegen Jezus gemurmureerd en Hem verweten: „Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.”

De Heiland daarentegen had gesproken over de blijdschap van den herder, die het ééne schaap vindt en over de blijdschap van de vrouw, die de verloren penning terug ontvangt. Alzoo zal er blijdschap zijn in den hemel over één zondaar die zich bekeert.

Tegenover die blijdschap staat dan de toorn van den oudsten zoon, die niet wil ingaan in de feestzaal, waar zijn broeder zich bevindt aan het maal, door den vader hem aangericht.

Wanneer wij dus de gelijkenis van den verloren zoon goed willen verstaan, moeten we vooral op den oudsten broeder acht geven.

Hij was een Farizeër, een van die Farizeërs en Schriftgeleerden, die met hun schamper verwijt den Heiland durfden beleedigen: Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.

Dat laatste was ook te veel voor de „vromen”, die de wet kenden en onderhielden en zich hoog boven de tollenaars verheven waanden.

Nooit zijn we méér verloren, dan wanneer we niet weten, dat we verloren zijn.

Zie, de jongste zoon, de *verloren zoon*, die na een leven in zonde en schuld bij de zwijnen terecht komt, hij wéét, dat hij verloren is, en hij keert weer tot zijn vader, om behouden te worden.

Maar de oudste zoon is, menselijkerwijze gesproken, gehéél verloren, want hij weet niet, dat hij een zondaar is, integendeel, hij vindt zich zelf heel braaf en heel waardig. Met zijn broeder, die als een bedelaar terug is gekeerd, kan hij niet aanzitten aan hetzelfde maal.

Hij werd toornig en wilde niet ingaan.

Wat kunnen wij dat eigenlijk slecht begrijpen, niet waar? Als wij de gelijkenis van den verloren zoon lezen, worden we blij, als hij bij zijn vader teruggekeerd is, als alles weer goed is, als wij hem behouden weten. En dan zouden we 't met dien oudsten broeder anders willen zien. We voelen ons teleurgesteld, omdat daar tusschen al die blijde menschen één mensch met een somber gezicht rondloopt. Wij zouden willen, dat hij zich óók verblijdde en we vinden hem hard, omdat hij zoo koud en ongevoelig blijft.

Hij *is* ook koud en hard, koud en hard als een Farizeër.

Och, heb medelijden met hem. Hij heeft enkel zijn braafheid, zijn arme braafheid, die hem niet kan baten. Hij heeft zijn toorn, die hem belet, blijde te

zijn, zijn hoogmoed, die hem verhindert, zichzelf te zien, zooals hij is.

Hij is een Farizeër en tollenaars en zondaren zullen hem voorgaan in het Koninkrijk der hemelen.

* * *

Alleen wie zichzelf als zondaar heeft leeren kennen, voelt zich bij tollenaars en zondaren op zijn plaats.

„Daar hoor ik bij”, zegt hij, „want ik ben hunner een.”

Hij vliedt het gezelschap der Farizeërs, al veracht hij hen ook niet, al bidt hij voor hen.

Alleen wie zelf als een zondaar zijn toevlucht genomen heeft tot den Heiland, verblijdt er zich in, als hij andere zondaren tot Jezus ziet komen.

Nu geldt het, de proef op de som te nemen. Wanneer wij er ons niet waarlijk in verblijden, dat zondaren gered worden, dan mogen we ons zelf wel eens afvragen, of wij reeds weten, zondaar te zijn.

En och, wat mankeert er in dit opzicht nog veel aan ons.

Ja, als wij menschen tot Jezus zien komen, die, voor zoover wij weten, van hun kinderjaren af een braaf en deugdzaam leven geleid hebben, dan is onze verwondering niet zoo groot. Met zulke menschen kunnen we ook wel omgaan, daar hóóren we bij.

Maar o, als wij eens hooren, dat iemand, die wij heel goed kennen en die jarenlang een slaaf der zonde was, „bekeerd” is geworden, dan zetten wij een gezicht, of we nog wel eens aan zijn bekeering twijfelen mogen.

„Als dat maar zoo blijft”, zeggen we dan. „Laat dat nog maar eens overzomer en overwinteren”. We houden ons op een afstand, in plaats van hem een hartelijk welkom toe te roepen; hij blijft voor ons de zondaar, die wij, bij ons dulden, omdat het niet anders kan. Maar eigenlijk zijn we op zijn gezelschap toch niet gesteld.

O, wij Farizeërs.

De vader uit de gelijkenis deed anders. Wie weet, hoe vaak de verloren zoon hem in vroegere jaren reeds beterschap heeft beloofd, zonder ooit zijn belofte te houden, maar als hij nu, na zijn langen zwerftocht, terugkeert, geen aarzeling en geen twijfeling, maar een omarming, een kus, het gemeste kalf en, als teeken van het zoonschap een ring.

En zóó moeten wij het nu ook doen. Geen toorn, geen terugtrekken, geen afwachtende houding.

Maar als.....

O, we weten, wat ge zeggen wilt. Als het nu later toch eens blijkt, dat het dien zondaar met zijn bekeering geen ernst was?

Wat dan nog? Zijt gij er dan slechter van geworden, dat gij hem vriendelijkheid hebt bewezen en dat gij hem, gaarne, in uw gezelschap hebt opgenomen? Dan zal uw vriendschap, uw broederlijkheid, uw vertrouwen, hem ten oordeel worden, maar gij zelf gaat vrij uit en, 't geschonden vertrouwen moge u smarten, als straks een andere zondaar tot u komt, ontvangt ge hem wéér, verblijdt ge u er opnieuw in, dat een ziel behouden is geworden.

* * *

De verloren zoon.

Hebt ge er wel eens aan gedacht, wat het voor den verloren zoon moet geweest zijn, toen zijn broeder, toornig, hem de broederhand weigerde? En hebt ge er wel eens aan gedacht, wat het voor een zondaar, die zich bekeerd heeft, wezen moet, als gij hem laat merken, hoe zeer gij hem eigenlijk wantrouwt?

Zou uw wantrouwen geen struikelblok kunnen zijn, dat hem verhinderde, nóg dichter bij den Vader te komen?

Welk een indruk moet hij krijgen van u, die toch ook een kind van den Vader wilt genoemd worden?

En waarop verheft gij u?

Hij is een zondaar, maar gij ook.

Hij heeft den dood verdiend, maar gij ook.

U is, evenals aan hem, het leven geschonken uit genade.

Zie toe, dat hij u niet voorgaat.

Weet gij niet, dat het schaap, het verst afgedwaald, vaak het dichtste bij den herder is, als het terug is gekeerd?

Weet gij niet, dat hij, wien veel vergeven is, ook veel liefheeft?

Wordt dan niet toornig, weiger niet, tot dezulken in te gaan, maar laat de vreugde van den Vader over den teruggekeerden zoon ook uw vreugde zijn. Verheug u, over den teruggekeerden broeder.

„Deze ontvangt de zondaars en eet met hen.”

O, zeg dit niet smalend, maar uw hart zij daarover vervuld van heilige vreugde.

Omdat de Heiland zondaren wil ontvangen, heeft Hij ook u ontvangen. Weet dan, zondaar te zijn en, als gij andere zondaren ziet komen, ga ze tegen. Spoor ze aan, als ze aarzelend stil blijven staan, bang, dat Jezus hen niet zou willen ontvangen. Zeg hun dan: O, mijn broeders, zeker, Jezus wil u ontvangen, want zie, Hij ontving ook mij, mij, die de grootste der zondaren ben.

K.